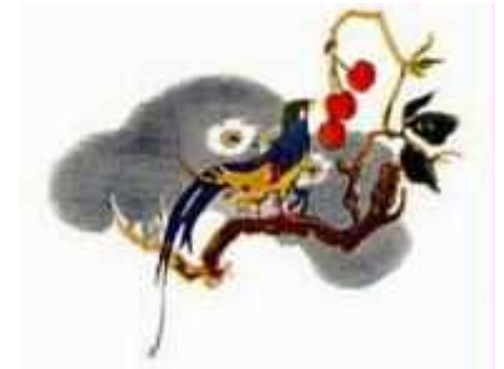

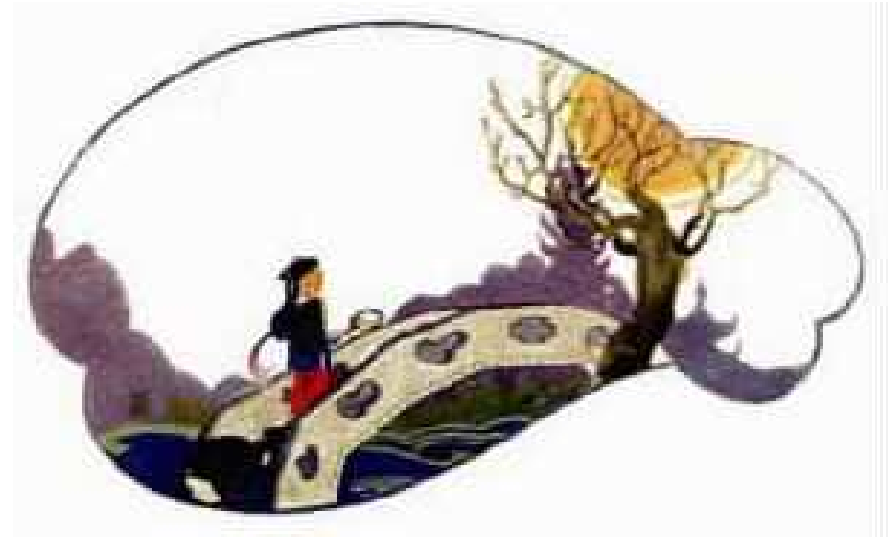
איך גילה סינג שהעולם הוא עגול

ומוס, כולם חיו בכפרים נפרדים. אילו וינג
ניסה לחיות אצל סינג, או מוס אצל פוס,
קשה לדעת מה עלול היה לקרות.

איך גילה סינג שהעולם הוא עגול

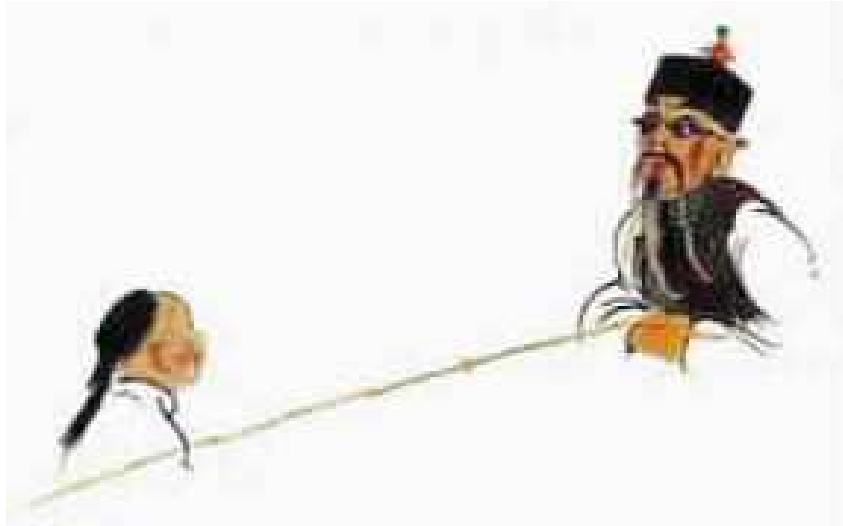

היה פעם ילד קטן בשם סינג, שחי בכפר
פינג לרגלי ההר מינג, בארץ
טינג-לינג-דינג.
בכפר זה גרו רק בני סינג, עשרת אלפים
הם היו כי כך היה נהוג בארץ
טינג-לינג-דינג. סינג, וינג, גינג, ווס, פוס

וכך גר סינג בכפר שלו, רץ יחף יחד עם
בנים אחרים, שיחק במשחקים שלהם,
רדף אחרי ציפורים וחיות בר, התבונן
בדייגים שעל הנהר ולפעמים גם שחה
בנהר, עד שהגיע לגיל שמונה. הוא היה
ילד מאושר, כמו כל הילדים בגילו, ילד
צהוב עור, עם עיניים חומות ועם צמה
ארוכה, נוצצת, חלקה שערות, חלקה משי.
יום אחד כשהיה בן שמונה, הוא יצא
לעבודה בשדה כל כך מוקדם בבוקר
שעדיין לא הייתה שמש בשמיים.
אך הגבעות קיבלו פתאום צבע אדמדם,
אחר כך אדום זוהר, ואז הציצה השמש
מעל הגבעות ובסוף יצאה כולה לשמים
כדי להתחיל יום חדש.

המורה נראה מאוד חכם כשעמד לפני הילד, עם צמתו הארוכה מאחור ושפם המשתפל על פניו כמו זה של אריה ים. אך למרות שמכות ממלאות את תפקידן,

הן עדיין לא עונות על שאלות, וסינג הקטן היה מלא שאלות. הוא שאל את אחיו הגדול, את אביו, את אמו, את הסבא ואת המורה, כשלכל אחד הוא ניגש בכבוד והוקרה.

סינג הקטן הביט בפה פעור, ואז התחיל לצעוק עד שאנשים יצאו לראות מה קרה. "בואו, בואו, רוצו, רוצו הנה השמש יצאה למעלה!" "מה קרה? מה קרה?" קראו כולם. "השמש יצאה למעלה! השמש יצאה למעלה!" קרא סינג והצביע לשמיים. מבית הספר בו סינג למד לצייר תמונות גשם, שמש, נמר, חרב, שער, כלוב, - תמונות בהן כותבים בארץ טינג-לינג-דינג, יצא המורה החכם. הוא לקח מקל והרביץ לסינג על סוליות רגליו. סינג בכה ונאנח: "אי, אי, אוי לי!" מסכן הילד שחי בפינג. והמורה אמר: "בפעם הבא תזכור את מימרת החכמים: 'הצעירים צריכים ללמוד. הטיפשים צריכים לשתוק!'"

האח שלו, בן שתים-עשרה אמר: "המידע הזה הוא למבוגרים כמוני, ולא לילדים."

מלומד מאוד. או תשאל את סבא שיודע הכל."
אבא אמר: "השמש היא אחותו של הקיסר והיא מביטה כל יום על הארץ, נותנת חום ואור כדי שאורז יצמח. היא דואגת שאנשים יהיו צייתניים וישמרו על המנהגים של הקדמונים."
"אבל השמש לא נראית כמו אדם" אמר סינג "ומאין היא באה ולאן הולכת? ואיך היא עולה לשמיים?"
אבל אבא התרגז והרביץ לו.

אמא שלו נישקה לו, נתנה לו ממתק ואמרה: "איך אוכל לדעת? אלה לא ענייני נשים. דע שכולם מכנים אותי 'הטיפשה של המשפחה'. תשאל את אביך. הוא

אמרה לו לא לחשוב יותר על השמש. אבל סינג אמר שהוא מוכרח לדעת. ואז היא אמרה:

"על ההר מינג חי ג'ינג, החכם הגדול ביותר שבארץ טינג-לינג-דינג. הוא יכול לספר לך על השמש, כי לפני חמש מאות שנים הוא הציל אותה מהדרקון, שרצה לאכול אותה.

"תוכל לקרוא על כך בספרים. הדרקון אחז את השמש בפיו, ועל כל הארץ נפל חושך, אנשים שכבו על האדמה ובכו ותוך מספר דקות כל העולם היה נעלם. ואז ג'ינג יצא מהמקדש וצעק חזק ודפק בחרבו על המגן שלו עד שהדרקון נבהל, עזב את השמש וברח אל מעבר הרי החושך."

סבא של סינג היה מלומד מאוד וכמעט לגמרי חרש. הוא נשען על מקלו וסיפר: "לפני עשרת אלפים שנה, כשהקיסר המהולל טנג-יאנג ניצח את הגמדים שחיו על אי בים הגדול, הוא ציווה עליהם לשלוח את השמש כל יום מעל העולם." המורה אמר: "כל בוקר הענק קונג-וונג, שחי בצ'י-לי מדליק כדור זפת גדול ומשליך אותו לשמיים. זו השמש."

אבל סינג שאל: "מי זה קונג-וונג? ואיפה זה צ'י-לי? ואיך יכול הענק לזרוק את הכדור כל כך גבוה וכל כך ישר, ואיך הכדור חוזר אליו?"

ואז המורה כעס מאוד, הרביץ לו שוב על סוליות רגליו ואמר: "למד להסתפק בתשובות של הגדולים!"

סינג חזר לאמו והיא נתנה לו שוב ממתק וכנף עוף ששמרה במיוחד בשבילו וגם קצת כסף כדי לקנות כדור למשחק. היא

"אם כך" אמר סינג "אעלה להר מינג
ואשאל את ג'ינג."
"אל תלך בני" ביקשה האם, אך הוא אמר
שהוא מוכרח.
כל הדרך להר מינג הוא חזר על שאלותיו
"מה היא השמש? מאין היא באה? לאן
היא הולכת?"
כשהגיע לפסגת ההר ראה את ג'ינג היושב
בכורסה גדולה. הוא היה איש כל כך זקן
שצמתו הייתה לבנה, עורו היה חום
וציפורניו אצבעות היו ארוכים כמו חרבות.
כשסינג התקרב הוא ראה עוד ילד בגילו
שקד קידה לפני ג'ינג וקרא:
"הו, אור של טינג-לינג-דינג, החכם מכל
החכמים, רחם על עבדיך ואפשר לי לדעת
מה היא השמש, מאין היא באה ולאן היא
הולכת."

במרחק מה משם ראה סינג את הנער
האחר ושאל אותו:
"מי אתה ולמה שאלת על השמש?"
"שמי וינג מהכפר בינג שלרגלי ההר מינג
בארץ טינג-לינג-דינג.
אני בן שמונה וחייתי בשקט ושלווה עד
שלפני ארבעה ימים ראיתי איך השמש
שוקעת אחרי ההר. מאז שאלתי את אחי
הגדול, את אבי ואת אמי, את סבי ואת
מורי מה היא, מאין היא באה ולאן היא
הולכת. פעמיים הרביצו לי בכפות רגלי
ופעם סטרו באוזניים, ואמרו לי שהשמש
היא אחותו של הקיסר, ושזה מגן מנחושת
ושזה כדור זפת."

והניח קצת כסף על השרפרף שלפני
החכם.
החכם המכובד הכניס את הכסף לקופסה,
פתח את פיו, סגר אותו שוב, נענע בראשו
שלוש פעמים ועצם את עיניו. באותו רגע
העוזר שלו צעק: "לך לך, המידע לא
בשבילך!"
באותו הרגע סינג קפץ קדימה, נפל אפיים
ארצה תוך קידה עמוקה ושאל את ג'ינג
בדיוק אותה השאלה כמו הנער הקודם.
הוא גם הניח על השרפרף את כספו
שקיבל מאמא.
החכם שם את הכסף לקופסה, פתח את
פיו וסגר אותו שוב ונע בראשו הנה והנה.
ואז עצם את עיניו והעוזר שלו דחף את
סינג בחזרה תוך קריאה: "לך לך, המידע
לא בשבילך!"

כך סוכם, אבל כשהשמש באה למחרת
היא הייתה עדיין גבוהה מאוד, וכשרצו
לראות מה היא, סונורו כך שכמה דקות
לא ראו מאומה.
"זו אחותו של הקיסר" קרא וינג "ראיתי
את בגדיה!"
"לא, אני ראיתי מפורשות מגן נחושת
בוער" אמר סינג.
"אז לך" אמר וינג "לך ועקוב אחריה. ואני
אלך למקום ממנו היא יוצאת. ובחודש
הבא נפגש כאן ונספר מה ראינו."
סינג הלך, אבל צעד בזהירות כי לא רצה
שהשמש תראה אותו.

ואז סינג סיפר אף הוא את סיפורו והם
הופתעו לשמוע שסיפוריהם זהים כמעט.
הם קטפו פירות מעצים סמוכים ואכלו ואז
אמר וינג:
"ראיתי לאן שהשמש הולכת, אך לא
ראיתי מאין היא באה, וזה המקום שאליו
אלך."
וסינג אמר:
"ראיתי מאין השמש באה אך לא ראיתי
לאן היא הולכת. זה המקום שאליו אלך.
אני מציע שבעוד חודש נפגש שוב כאן על
הר מינג."
וינג הסכים, אבל אמר:
"ההר הזה גבוה מאוד והשמש מוכרחה
לעבור קרוב. הבה נסתתר, וכשהיא
תעבור כאן מחר נוכל לראות מה היא,
ונוכל לעקוב אחריה. אז אלך למקום
שממנו היא באה."

כשראה למחרת את השמש הוא צחק:
"עכשיו אני יודע לאן את הולכת, ואהיה
שם לפניך." הוא המשיך ללכת לכוון
הגבעות שאחריהם השמש הסתתרה
אתמול. אך השמש עברה לא יותר קרוב
מאשר קודם והסתתרה אחרי שורת
גבעות אחרות. סינג רץ אחריה אך שוב
לא הצליח להשיגה.
"עכשיו אני בוודאי קרוב מאוד למקום"
אמר. אך גם למחרת, כשהשמש שקעה,
הוא לא היה קרוב יותר.
"מה זה?" שאל את עצמו סינג "היא
בורחת ממני כמו ציפור!"
למחרת הוא פגש אדם בעל גמל לבן ואמר
לו:

אך הוא ראה שלמרות שהשמש כמעט
ולא זזה היא מתקדמת הלאה והלאה.
"זה מפליא" אמר "טיפסנו על הר גבוה
והיא נראית עדיין רחוקה כמו קודם. אני
לא רואה שהיא זזה אבל היא מתקדמת
יותר מהר ממני."
והוא הלך יותר ויותר מהר והתחיל לרוץ
יותר ויותר מהר אבל השמש ברחה ממנו
כל הזמן הלאה והלאה, עד שבסוף נעלמה
אחרי הגבעות במטר זהב ואש ובערפל
אדום.
"אין דבר" אמר סינג "אישן כאן ומחר
אעלה על הגבעות האלה כדי לראות לאן
היא הלכה."
הוא אכל קצת מהפירות שעל העצים
ושתה מים מהמעיין, נשכב לרגלי עץ גדול
ונרדם.

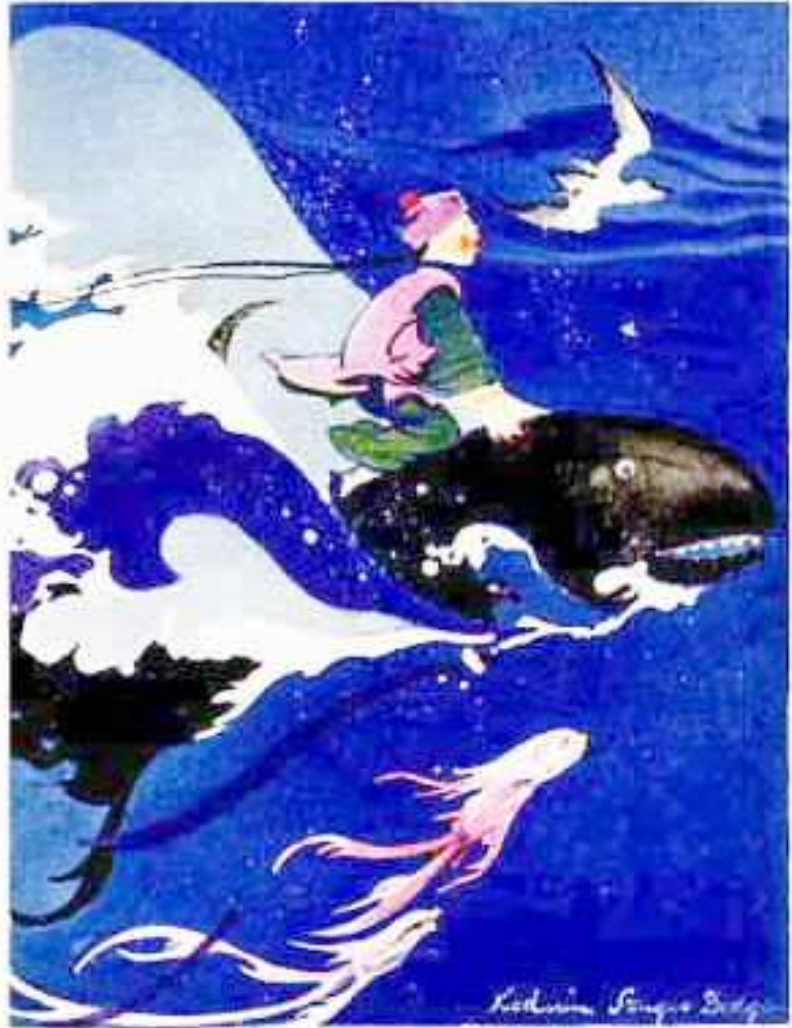
"אדוני, אני מחפש את המקום בו השמש
ישנה. אם תתן לי את הגמל שלך, אביא
לך מתנה כשאחזור."
שאל האיש: "ומי אתה ומאין באת?"
"שמי סינג מכפר פינג לרגלי ההר מינג
שבארץ טינג-לינג-דינג."
"קח את הגמל, סינג חביבי!" אמר האיש.
סינג לקח את הגמל ורכב עליו הלאה
והלאה ימים רבים, אכל פירות מעצים
ושתה מים ממעיינות; וכל יום, כאשר
השמש שקעה, הוא היה רחוק ממנה כמו
קודם.
סינג זכר שנדבר עם וינג על הר מינג
כעבור חודש, והוא נדהם וכעס.

"השמש מתגרה בי" אמר "היא הולכת כל לילה למקום אחר, אך אני לא אניח לה ולא אחזור עד שלא אשיג אותה."
הוא רכב על גמלו, עד שהגיע לים גדול. שם נאלץ לרדת. הוא נשאר שם זמן מה עד שהשמש עברה מעליו ושקעה בתוך הגלים.

סינג הופתע מאוד. אם השמש אמנם אחותו של הקיסר, הרי היא תטבע בים. ואם היא כדור זפת בוער, הרי המים יכבו אותה.

"לא אחזור עד שלא אמצא תשובות לשאלותיי" אמר לעצמו.
הוא נעמד על חוף וצעק:
"אני סינג, מפינג ליד ההר מינג בארץ טינג-לינג-דינג ואני חייב ללכת אחרי השמש כדי לראות לאן היא הולכת בלילה. אתן פרס גדול לדג שיקח אותי לשם."

מיד רעשו גלים ובאו דגים רבים להביט
על סינג, אך לווייתן גדול התקרב לחוף
וקרא: "הו סינג מכפר פינג מהארץ היפה
טינג-לינג-דינג, בוא, עלה על ראשי ואביא
אתך למקום בו קרני השמש הולכים
לישון."

וסינג ענה: "הו לווייתן גדול ונדיב, בעל עור
מבריק וזנב מפואר, אשמח לקבל את
הזמנתך."

הוא עלה על ראשו של הלווייתן וכך הם
הפליגו בים. הזמנתו של הלווייתן הייתה
כל כך מהירה שסינג לא הספיק לקחת
אתו כל אוכל או שתיה. אך הוא אמר:

סינג כל כך התרגז שכמעט ושכח שהוא רעב וצמא, אך בכל זאת שמח כשהגיעו בסוף ליבשה.

"סלח לי סינג" אמר הלוויתן "עשיתי כמיטב יכולתי. חשבתי שאני יודע איפה לנה השמש ושאוכל להביא אותך לשם, אך טעיתי כנראה ועכשיו תצטרך להמשיך לבדך."

"תודה, לוויתן נחמד, היו לך כוונות טובות. לכן אני מרשה לך לאכול כל שטעים לך ולחיות אלף שנים."

(וכך זה קורה עד היום. לוויתנים אוכלים את כל מה שטעים להם ואחדים חיים גם אלף שנים.)

עכשיו הלך סינג ביבשה אל הבית הקרוב, וביקש קצת אוכל ושתייה, סיפר מי הוא ומאין הוא בה ולמה הוא בדרכים.

"אין דבר, אם השמש באמת היא אחותו של הקיסר, אקבל בוודאי בארמון מספיק אוכל ושתייה."

הלוויתן שחה בים ישר לכוון בו שקעה השמש. הם הפליגו מהר יותר מכל אונייה וסינג שמח מאוד.

הם עברו מגל לגל ובתוך העמקים שבין הגלים. דגים מכל הסוגים עברו על ידם וכולם בירכו את סינג ואת הלוויתן בעברם. גם השחפים הנמיכו מעוף כדי לברך אותם, אך סינג הספיק רק לנפנף להם לשלום.

"בקרוב נגיע לשם" אמר. אבל כשהשמש שקעה, הם עדיין היו רחוקים ממנה כמו קודם. הלוויתן שחה ושחה, אך כמה שלא מיהר, השמש עברה מעליהם ולא הצליחו להתקרב אליה.

האיש שבבית נתן לסינג לאכול ולשתות,
איחל לא דרך צלחה והסביר: "השמש
שוקעת במערב והדרך שלפני ביתי תיקח
אותך ישר לשם."
"השמש ערמומית" אמר סינג לעצמו "היא
צופה בי ביום אבל אני אערם עליה ואלך
בלילה. אז אמצא אותה כשהיא ישינה."
הדרך הייתה חלקה וישרה, לא נסעו בה
כל עגלות והוא יכול היה לרוץ מהר
בחושך, לעלות לגבעות ולרדת לעמקים,
בטוח שעכשיו ימצא את השמש במיטתה.
הוא רץ כך וירד מהר לעמק אך פתאום
נתקל במישהו שרץ בכוון הפוך. הם נפלו
שניהם וקראו:
"מי אתה?"
וענו שניהם:
"אני סינג!"

"אני וינג!"
הם היו כל כך מופתעים ששתקו רגע ואז
שאל וינג:
"איזה סינג?"
וסינג ענה: "סינג מפינג ליד ההר מינג
בארץ טינג-לינג-דינג."
"איך הגעת הנה?"
"חיפשתי את המקום בו השמש לנה
בלילה והלכתי אחריה כל הדרך מההר
מינג בארץ טינג-לינג-דינג."
"איזה פלא!" קרא וינג "גם אני בא ישר
מההר מינג בארץ טינג-לינג-דינג והלכתי
כל הזמן למקום ממנו השמש יוצאת כל
בוקר."

"וגם אני" אמר וינג "נשבעתי שלא אחזור
עד שאמצא מקום שממנו השמש באה
בבוקר. לא, לא נלך חזרה. נמשיך קדימה
ובוודאי במוקדם או במאוחר נפגש שוב
בהר מינג."

"אז בוא, נלך מהר כדי שנוכל לספר
לחכמים שלנו את החדשות."
הם נפרדו שוב, ואחרי דרך ארוכה הגיעו
שניהם להר מינג, שם התאספו כל
החכמים מהכפרים הסמוכים, כדי לשמוע
אותם.

אך כשהם סיפרו כי העולם הוא עגול קמו
כולם בזעקה גדולה:
"מי אתם שתכחישו את חכמת אבותינו?"
"נכרות את ראשיהם!"

"אז אולי הארץ היא עגולה!" קרא סינג.
"כנראה" ענה וינג "בוא, נספר לחכמים!"
"לא, אני לא יכול לחזור" אמר סינג
"נשבעתי שלא אחזור עד שאמצא את
המקום לשם השמש הולכת בלילה.
ועכשיו אני רואה שהיא נשארת כל הזמן
בשמיים."

אבל ראש האסיפה היה איש רחמן ואמר:
"הראשים שלהם עוד צעירים וחכמתם
צומחת עדיין. אולי יגיעו לתבונה. סיפורים
שלהם הם חלומות. נשים אותם במקום בו
הם לא יוכלו לראות את השמש, אך היא
תראה אותם."

ושמו את סינג ואת וינג בכלובים קטנים
תלויים על עמודים גבוהים. שבוע ימים
האכילו אותם בעזרת מוטות ארוכים. כך
הם היו שם תלויים, והיו שצחקו מהם והיו
שרחמו עליהם, אך כולם אמרו שזה שעור
טוב לצעירים כמוהם.

וכשהורידו אותם אחרי שבוע אמרו
אבותיהם:

"אתם יודעים כל כך הרבה על הארץ
שתהיו בוודאי חקלאים טובים." הם נתנו
להם מעדרים ושלחו אותם לעבוד בשדות.

"קום ועמוד, כי עזרת לי בשעת צרה
ועכשיו אני רוצה לתת לך עושר רב. אני
מצווה לך את כל האוצרות של הארץ
טינג-לינג-דינג שטרם התגלו.

וכלם התפלאו מנדיבותו של סינג.

אבל הסיפור של סינג ווינג התפרסם
ברבים, והיו כאלה שהאמינו כי הם
סיפרו אמת. ופעם איש אחד הפליג
בספינה מסביב לעולם ואז ידעו כולם
שאמנם סינג ווינג צדקו. כיבדו אותם
והעריכו אותם יותר מכל החכמים, והם
נעשו אנשים חשובים.
ואז נזכר סינג באיש שנתן לו את הגמל.
הוא שלח להביא אותו, וכשהאיש נפל
ארצה בפניו הוא אמר: